

Když ožijí sny

Klára
Kuldásková

Klára Kuldásková

KDYŽ OŽIJÍ SNY

PODĚKOVÁNÍ

*Tento román začal vznikat před deseti lety
na přednáškách ekonomie a managementu.*

*Dnes už bych udělala většinu věcí jinak,
přesto děkuju těm, díky kterým mohu vydáním tohoto příběhu
zachovat kus vzpomínky na dřívější bezstarostná léta.*

1. KAPITOLA MLYNÁŘ

Svět se změnil.

Vyřknutí jediného slova otočilo život naruby.

Přísahám.

Je to jen slovo. Vánek ho dokáže odnést lehčeji než list opadajícího dubu, přesto zatěžuje jako olověná koule přikovaná ke kotníku.

Možná svět zůstal stejný, jen jsme se změnili my.

Byli jsme vybráni, protože jsme věřili, protože jsme uměli doufat, protože nás naše představy a přání oddělovaly od stáda přízemnosti.

Když nám ale vezmou naše sny, co nás činí odlišnými od ostatních? Když se sny stanou skutečností, o čem pak zbývá snít?

Splnila nám sen.

Změnila nás.

Už neumíme doufat, už neumíme snít.

Uvrhla nás v stádo.

Negrú-Voga, Kronika Hlídačů

***

Mráz drtil krajinu ledovými spáry své krutosti. Vítr ženoucí sněhové víry kvílel v obalených korunách borovic, jejichž řídnoucí porost poskytoval jen chatrný úkryt před nevlídností počasí.

Pod kopyty zakřupal sníh, z nozder vyšla pára.

Jezdec se otrásl, do kapuce vlčího kožichumu vlétl nevitáný sněhový poprašek. Schoval hlavu mezi široká ramena a před dotěrnými vložkami se snažil krýt skrčen za koňskou šíjí. Na tváři ho pátil mráz, prsty na rukou a nohou už téměř necítil.

Otočil se. Přes oblak páry, jež rozprostřel do vzduchu jeho výdech, a přes lem kapuce stažené hluboko do obličeje spatřil bezvládnou dívku přivázanou v sedle vrané kobyly. Bude muset najít nějaký úkryt, kde se schovají před rozzuřenou přírodou, napadlo ho. Místo, kde by si mohla odpočinout, dát se dohromady, protože...

Ještě jednou se podíval za sebe.

Protože musí zůstat naživu. Jeho klient za mrtvolu neplatí a on potřeboval peníze. Musí zůstat naživu – ještě pro jeden, snad i naléhavější důvod. Na rozpoznání takových věcí měl vrozený zvláštní talent. Někdo ho sledoval. Kvůli ní. A ani počasí ho nedokázalo zpomalit.

Něco mrazivějšího než okolní vzduch mu přejelo páteří a stisklo žaludek. Na světě nebylo mnoho věcí, které by mu dokázaly nahnat strach, stín, jež se držel za jeho zády, ho ale trápil jako skvrna na jinak čistém prostírání. Cítil jeho přítomnost stejně, jako bývá v povětrí cítit blížící se zima.

Ty zatracené Zásady!

Škubnutím provazu popohnal kobyly nesoucí zraněnou dívku a projel mezi stromy, jejichž větve se pod nápořem těžkého sněhu skláněly až k zemi. Les ustupoval, vítr nabírající na síle ho neúprosně šlehal po zčervenalých tvářích. Dal si ruku před nos a každý nádech chvíli zdržoval v plicích. Mráz štípal na nosní sliznici. V jeden děsivý okamžik zapřemýšlel, že se pomodlí, pak nad sebou pohrdlivě zakroutil hlavou. Modlitba by byla přiznáním, že je v koncích.

Zbývá jedině.

Dál si tedy razil cestu mrazivou krajinou.
A za ním jela stejně mrazivá smrt.

***

Přimhouřil oči před ledovým poryvem větru. Z prostoru vypálené polorozpadlé usedlosti zapadané sněhem vyčnívala propadlá střecha stodoly.

Seskočil z koně a vyšel na okraj lesa. Horizont se ztrácel v neproniknutelné stěně zuřivé vánice, jež zamlžovala krajinu i obrysy vysokého stavení, které před náparem požáru zřejmě zachránilo jeho umístění stranou zbytku usedlosti. Nyní drželo stodolu pohromadě snad jen jeho vroucí přání najít úkryt před sněhovou bouří.

Nebýt popraskaných rtů, usmál by se.

S opětovným zakroucením hlavou se otočil pro koně.

Ne, neusmál. To nebyl jeho styl.

***

Vysněný úkryt postupně mizel ve zlaté záři plamenů a měnil se na popel. Spálil rozpadlé bednění oddělující mlat i došky střechy, která se propadla nad druhou perenou. Oheň prskal a skomíral, ale hořel.

Seděl opřený zády o stěnu a žvýkal sušené maso, zatímco temnými očima bedlivě pozoroval dívku přivázanou zády ke sloupku a čekal na známky blížícího se vědomí. I přes ovčí vestu bylo znát, že je vychrtlá, příliš hubená na to, aby se mohla nazývat krásnou ženou. Tající hrudky sněhu usazené v jejích hnědých, k bradě střižených vlasech rozpouštěly škráloup krve na hlavě, bezvládně sklopené k plochému hrudníku. Obličej měla tak bledý a chladný,

jako by ho nějaký umělec vytesal do zmrzlého sněhu. Jeho zrak ale přitahovala stejně jako hvězdná obloha vábíci zraky romantiků. Vypadala zranitelně, nicotně, přesto to byla ona, kdo utratil jeho kolegu pana Cibulku. Jak to dokázala?

On, Mlynář – slavný nájemný zabiják, a nemůže odtrhnout oči od takového ptáčete! Kdyby na ní bylo alespoň něco vzrušujícího! Její tělo, jehož jedinou pořádnou křivkou byl nos, ho dráždilo svou absencí dráždivosti. *Bezvýznamná holka!* okřikl se. Co ale udělala muži s přízviskem Měsíční havran? Za co se jí chce mstít?

I on by měl právo na pomstu – za kolegu, kterého utratila. Byl ale profesionál s chladnou myslí a rozumem. Přesto to nebyl rozum, co ho nutilo dát od ní ruce pryč. Co byla zač, že si na ni Měsíční havran najal duo nejlepších zabijáků?

***

Noc byla černá, jak už to ta mrcha mívá ve zvyku, dvěma zpočným mužům se to ale náramně hodilo. Nabraná hlína se rozlétla do vzduchu a jako hnědý déšť pršela na zem.

„Krucí,“ ozval se z jámy nabubřený hlas. „Už mě bolejí hnáty! Země je namrzlá!“ odplivl si Mlynář. „Vím, že pro toho parchanta není žádný hrob dost hluboký, ale tohle, řek bych, už musí stačit.“

Kolegova lopata se nepřestávala rytmicky zakusovat do chladné země. Pohled bledého obličej se širokými, tučnými tvářemi zužujícími se do úzkého čela korunovaného chomáčem krátkých vlasů říkal nesmlouvavě: Kopej!

„Má to vůbec smysl, pane Cibulko?“

Další pohled: Neremce! Kopej!

„Ano, ano, vím. Toto je Zer Cianes. Pohřebišť hrdinů,“ rozhodil Mlynář s ironickým nadšením rukama. „Ale co když ani tady...“

Neremcej! Kopej!

Mlynář odevzdaně svěsil ramena. „Vůbec na to nevidím,“ postěžoval si.

„Chceš na to posvítit?“ promluvil neznámý hlas. V temné atmosféře uprostřed noci vznikajícího hrobu zazněl stejně nepatřičně jako veselý smích během pohřebního obřadu. Byl to tenký hlásek mladého děvčátka.

Oslovený zamrzl uprostřed pohybu. Stačilo mu jen trochu stočit krční páteř, aby poznal, že na pytli ležícím vedle jámy, zformovaném do tvaru uvnitř uloženého lidského těla, sedí drobná dívka se dvěma zlatými cůpky svázanými červenými mašlemi. „Mí drazí kolegové,“ zasmála se a Mlynáře, ač by to nikdy nepřiznal, pošimral na zátylku ledový dotek strachu.

Pan Cibulka třískl našťvaně lopatou. „Už mě to nebaví,“ zavrčel, opřel se zády o vyhloubenou díru a zhluboka si povzdechl. „Pěkné tělíčko, hen Mornays, vážně, dnes ses překonal, ale nemůžeš už konečně zhebnout?“

„Zřejmě špatně vykonáváte svou profesi.“ Po Mlynářově pravici se pohnul drobný stín.

„Kdybychom to dělali špatně, hen Mornays, nebyli bychom tu dnes už potřetí.“

„Třeba mě baví umírat.“ Malá nožka hrubě nakopla Mlynáře do zad, až skončil svalený na dně hrobu. Bílá ručka uchopila lopatu, kterou pan Cibulka prve v rozčilení zahodil. Lžíce kopáčova nástroje ukrojila špičku z hromady čerstvé hlíny, jež se navršila za Cibulkovými zády. Hen Mornays začal svůj hrob opět zasypávat.

„Krucí, Rede,“ zaprskal Mlynář, oklepávající si z obličeje hlínu. „Stejně tě zase zabijeme!“

„A já si zase najdu jiné tělo.“

Pan Cibulka si s nahrbenými zády sednul na okraj hrobu. „Chce to řešení, pánové.“

„My jsme ale řešení našli. Třikrát jsme ho zabili.“

„Točíme se v kruhu,“ pronesl odevzdaně dívčím hláskem Red hen Mornays, přezdívaný Srpec z Bogoly, zapíchl lopatu do kopice hlíny a posadil se vedle pana Cibulky.

„Co chceš, hen Mornays?“ zeptal se stroze Mlynář. „Abychom porušili Zásady?“

„Jsou to naše Zásady. Kdo jiný, než my, by je měl porušovat?“

Mlynář se zamyslel. Pan Cibulka pouze podle zvuku poznal, že se škrábe na hlavě. „Situace je jednoduchá,“ prohlásil nakonec. „Srpec chce svou pomstu a já ho plně chápu.“

„Na co myslíš, kolego?“

Copatá blondýnka se napjala. Rozhovor dvou mužů mohl konečně přinést něco nového. „Řeknete mi jméno toho, kdo si zaplatil mou vraždu?“ zeptala se nakonec jemným hláskem plným netrpělivého očekávání. „Pak budeme vyrovnáni. Smrt za smrt.“

„O smrti vůbec nemluv,“ vylezl Mlynář z hrobu. I pan Cibulka se zvedl a oklepal si ze zadnice zbytky hlíny. Lopatu si přehodil přes rameno.

„Pěkný hrob,“ zhodnotil znalecky. „Škoda, že jsi v něm nechtěl zůstat.“

„Tak řeknete mi to jméno?“

Měsíc vyplul zpod trhanců černých mraků a ozářil Cibulkovu tvář, jen aby Mlynář spatřil jeho krátké, avšak rázné odmítnutí.

Mlynář si povzdechl. Kruh se opět roztočil.

Ty zatracené Zásady!

Pan Cibulka pevně sevřel násadu lopaty. V jediném mocném úderu urazil malé holčičce hlavu. Ta se ozářená matným světlem protočila ve vzduchu a skončila v právě vykopaném hrobě. Drobné tělíčko se svezlo na zem vedle pytle s první mrtvolou.

Mlynář přešel kolem hrobu a stoupl si po bok svého kolegy. Oba chvíli tiše stáli kochajíce se pohledem na odvedenou práci. Jen ta osamocená, dětská hlava působila v hrobě jaksí nepatřičně.

„Kdy myslíte, že nás znovu najde?“ zeptal se Mlynář bez známek vzrušení.

„Na tom přece nezáleží.“

„Pánové Satreeve a Ventrinnon?“ proplul náhle cizí, medový hlas mezi dolmeny a mohylami. Vzduch se zavlnil, jak Cibulkova lopata v mžiku oka změnila polohu. Z odpočinkové pozice na jeho rameni zaujala v jeho rukou pozici vraždící.

„Lovec?“ vyšla z Cibulkových úst úkosná otázka, zatímco se postavil tak, aby neznámý nemohl zahlédnout dětské tělo ležící za ním

Muž zakroutil hlavou. „Skloňte lopaty, pánové. Jsem klient.“ Do kruhu měsíčního světla, které znenadání drtivou intenzitou dopadlo na Zer Cienes, vstoupil mladík se smutnými očima kontrastujícíma se širokým úsměvem a jeho vznešená tvář zazářila do noci jako koruna posazená na hlavu spravedlivého vladaře.

„Ale jak...“

Mladík ještě rozšířil svůj úsměv, až Mlynář očekával, že mu musí každou chvíli prasknout rty. „Je někde nablízku váš třetí kolega?“ Opatrně se rozhlédl po pohřebišti, jako by čekal, že vyleze z některého z hrobů.

Mlynář se nad tou myšlenkou pousmál. Ne, to nebyl úsměv. To mu jen do očí zasvítily měsíční paprsky odražené od mladíkových běloskvoucích se zubů a donutil ho k úšklebku. „On je nyní, řekněme, trochu indisponován. Budeme vám muset stačit my dva.“

Neznámý chápavě přikývl. „Budete tedy tak laskaví a doprovodíte mě na příjemnější místo?“

„Jestli jste opravdu klient, nacházíte se na ideálním místě pro sjednávání obchodů s nájemnými vrahy,“ pozval pan Cibulka cizince pokynutím ruky, ať si přisedne k hrobu.

„Dobrá tedy, pak přejděme rovnou k věci.“

***

Gael z Marthonu, sídelní osady klanu Bradaigh, pobočník Měsíčního havrana, seděl uveleben na starém, olezlém náhrobku. Jméno, jež na něm bylo vytesáno, ho nezajímalo, stejně jako osud člověka, o jehož poslední upomínku se tak ledabyle opíral. Pohodlně si nátáhl nohy a usmál se. Usmíval se velice rád. Moc dobře totiž věděl, že bezchybně tvarovaný úsměv dodává jeho vzhledu ohromující lesk a švih stejně, jako diamant činí kroužek kovu vzácným prstenem. Usmál se i přes to, že věděl, koho má před sebou.

Pana Ventrinnona – Mlynáře. Muže, jenž se nedokázal dívat na srdcervoucí žal své ženy, kterou dennodenně trápil svou nepřístupnou povahou, až se rozhodl dopřát jí věčný klid. Utratil ji v mlýnském kole. Už tehdy projevil vytríbený vražedný vkus. Od té doby pomáhal lidem od utrpení. Utracoval často. Utracoval pečlivě. Utracoval rád. Vždyť na světě bylo tolik lidí, kteří potřebovali ulevit, potřebovali utratit.

I o panu Satreeovi, kterému se neřeklo jinak než pan Cibulka, slyšel – jen neurčité, roztřesenými rty vyslovované zkažky.

Nevěřil.

„Vy jste ti od Krvavého úhoře, že ano?“ zeptal se, ale na potvrzení své otázky nečekal, ačkoliv Mlynář už otevíral pusku k tomu, aby události oné noci objasnil. „Vraždili jste laidry klanů, kteří se snažili vyrvat náš ostrov z rukou Morinců,“ řekl, ale Mlynář v té větě kupodivu nenašel ani náznak obvinění. „Musím se vás proto zeptat, zda jste ochotni přijmout práci pro Kewildera z Kergasu, řečeného Měsíční havran.“

Mlynářovy svaly se napjaly, pokleslá spodní čelist ještě zdůraznila jeho půlměsíkový profil. V hrudi pocítil něco, co necítil už dávno. Nadšení. Hrdost.

„I když nám někdy není přání našich klientů po chuti,“ začal s rozvahou, „práce je práce. Nezáleží na tom, kdo ji zadává, ani co

po nás chce vykonat. Zásady.“ Lehký nádech smutku, kterému se při vyřčení onoho slova nedokázal ubránit, přiměl pana Cibulku pohlédnout na něj, jako by ho viděl poprvé v životě. „Ale práce pro Měsíčního Havrana nám snad kromě odměny přinese i potěšení,“ zasnul se krátce. „Tak koho pro něj můžeme utratit?“

Gael se musel znovu usmát. „Pěkně rovnou, to já mám rád. Žádné zbytečné přede hry.“

Pan Cibulka zvedl dva slimáky svého obočí, dávaje najevo netrpělivost.

„Víte, já ve skutečnosti nechci něčí smrt. Potřebuji vaši vychytralost, vypočítavost a úlisnost. Tu krásnou neuchopitelnost, s jakou se brání ryba, když ji chcete přidržet v ruce. Objekt, mladá dívka, musí zůstat naživu.“

Pan Cibulka zkřivil rty. „Trapné. Takovou práci neděláme.“

„Ach ano, trapné,“ připustil zamyšleně Gael z Marthonu a poškrábal se nehtem mezi zuby. „Avšak posečkejte s hodnocením této transakce, dokud nebudete znát všechny její náležitosti. Neboť ač trapná, myslím, že pro vás bude velice, velice výnosná.“

A když Mlynář uslyšel, jaká má být jejich odměna, býval by se usmál, kdyby to byl jeho styl. Nakonec však svou velkou hlavou jen neznatelně přikývl. „Tak koho přesně to nemáme utratit?“

***

Z přemýšlení ho vytrhlo nezřetelné zamumlání. Dívka sebou cukla, řasy se jí zatřepotaly. Okamžitě vyskočil na nohy, přidřepel k ní a počkal, až otevře oči.

Nedokázal se do nich podívat.

Stočil proto pohled na sloupek, k němuž ji přivázal, teprve pak pronesl větu, kterou ho vyzbrojil Měsíční havran. „Kewilder drží Srpce z Bogoly,“ vychrlil.

Dívka se zmateně rozhlédla. Ta věta na ni neměla žádný vliv. Jako by jí vůbec nevadilo, že *Havran vězní Srpce z Bogoly*.

„Kde... kde to jsem?“ rozhlédla se okolo sebe roztřeseně. Chtěla se pohnout, ale pouta jí v tom zabránila. „A proč jsem sakra svázaná?!“ vyhrkla snažíc se osvobodit. Marně.

Něco bylo špatně, došlo mu, když se konečně odvážil podívat se jí do očí. Ten pohled, kterého se bál, na který si pamatoval, se vytratil. Mlynář se bezděky trochu uklidnil.

„Kdo jsi?“ zeptala se se vzdorovitě vystrčenou bradou.

Ta slova ho vyděsila. Už spolu přece měli tu čest. Ale teď neměl náladu na vysvětlování. Rána, kterou jí ušetřil, byla zřejmě silnější, než zamýšlel. Ne, musel se opravit. Tenkrát byla přesně taková, jak zamýšlel. „Jediné, co potřebuješ vědět, je, že Měsíční havran drží Srpce z Bogoly.“

Z jejího pohledu mu došlo, že nemá tušení, kdo je Měsíční havran ani Srpce z Bogoly. Čekal, že se ho na to zeptá, ona však místo toho trvala na své předešlé otázce. „Kdo jsi?“

„Říkej mi Mlynář. Víc tě ale nemusí zajímat,“ opět se opřel o stěnu stodoly, zrak skloněný ke straně. „Stejně jako mě nezajímá, kdo jsi ty,“ zamumlal si pro sebe.

Privřela víčka. Poznala, že jeho poslední věta nebyla tak docela pravdivá.

***

Škvírou v otevíraných vratech se dovnitř vetřel poryv větru přinášející sněh. Plameny ohně se zamihotaly.

„Konečně vzhůru,“ zaskřípal jeho hlas stejně jako zavíraná vrata stodoly. Na udusanou zem dopadl šípem prostřelený zajíc.

„Kde to jsme?“

Shodil toulec z kančí kůže ze zad. Vypadal jako medvěd, jenž se neobratně pokusil převléct za vlka. Pomalu k ní přešel, na vysokých botách mu roztával sníh. Vzdorovitě na něj upřela velké oči, jež se vůbec nehodily k jejímu vzhledu veverky.

„Venku číhá ledová smrt. Včera to nebyla obyčejná sněhová bouře,“ přitiskl jí k rozpraskaným rtům hliněný hrnek. „Již podruhé od prvního sněhu se ozvala taková bouře a v obou se skrývalo něco zlověstného.“

Opatrně usrkla trochu vody, na pití však byla příliš ledová.

„Ještě pořád sis nevzpomněla?“

Zakroutila hlavou.

A on si oddechl.

***

Na hrad Greg-Den, bývalé sídlo klanu Hemawer, se snášel sníh, líně poletující vločky sledované skrz vitrážované okno bledou, zasněnou tvář. Mladík nevnímal cinkání cínových pohárů a halasné výkřiky stolovníků. Neslyšel bouřlivý smích hradního pána, ani stížnosti jeho drahé choti, které se pobyt na tomto odporném, barbarském, krysami prolezlém ostrově vůbec, ale vůbec nelíbil. Neslyšel skučení chřta, kterému někdo právě přišlápl nohu. Zrak upíral do strže pod hradem, tak hluboko, kam až mu výhled okna dovolil. Na dno nedohlédl.

„Nesnáším, nesnáším, nesnáším!“

Už se ani nesnažil rozpoznat důvod toho nenadálého pisklavého křiku vážené hradní paní. Nezajímalo ho, proč náhle odskakuje od stolu, ani co si to oklepává ze svých strohých, ke krku upnutých šatů. Netoužil poznat, proč kolem ní krouží hladoví psi a proč se jeden z morinckých šlechticů zvedá k omluvě.

„Tenhle ostrov, to je jen kupa hnoje uprostřed mořské vody!“ pohár bouchnul o desku stolu. „Prý mu říkají Bílý Příboj, takový nesmysl! Proč jsme nezůstali v Morině?“

Spokojené zamlaskání. Ohlodaná kost břínká o talíř. „V Morině bych nebyl nic. Tady...“

„Tady jsi moucha lebedící si na hromadě hoven!“ Nasupené vydechnutí. „Pán území opuštěného poraženým lairdem.“

Hrdelní říhnutí. Spokojené zamlaskání a poplácání po břiše.

„Thurpisi! Thurpisi, pojd' sem k nám.“

Mladík se pomalu otočil. Bachratý hradní pán se rozvaloval na vysoké židli, propalován nenávidnými pohledy své horší polovičky. Povrch dubového stolu vypadal, jako by se na něm porvalo několik rozzuřených chlapů, nebo jako kdyby u něj hodovala prasata. Při pohledu na morincké šlechtice si oslovený uvědomil, že druhá možnost bude nejspíše ta správná. Nadechl se a udělal několik neochotných kroků.

„Thurpisi můj drahý, rozbujař tuto pochmurnou náladu tím svým novým eposem! Prokletí havranů, tak se jmenuje? Pobudy s ním v podhradí veselíš a já, tvůj dobrodinec, ti nestojím za namáhání hlasivek?“

Thurpis pozvedl obočí. Emawere z Greg-Denu, morincký šlechtic, který se po dobytí ostrova Skarppa morinckým císařem usadil na hradě opuštěném klanem Hemawer, neoplýval citem pro poezii, netoužil naslouchat legendám a smyšleným příběhům. Nikdy neslyšel žádnou z jeho balad a romancí, přesto si ho na svém studeném, smutném hradě držel – bezúčelně, jen z čistého rozmaru. A nyní chce ukázkou jeho umění? V duchu zakroutil zmateně hlavou nad tou náhlou změnou v pánově chování, navenek se však jen hluboce uklonil. „Čekám toliko na vaše svolení, pane.“

„Máš ho tedy! Začni!“

Bard se ještě jednou uklonil, než sáhl do výklenku okna pro svoji loutnu.

„No tak! Začni!“

Rozhlédl se po všech přítomných, a i když věděl, že nikdo z nich jeho úsilí neocení, jal se zanotovat první sloky svého posledního díla.

„Za mlhou jak za závěsem
stojí starý, spadlý hrad.
Obklopený temným lesem
stát tam tak bude napořád.“

Veselá tam slyšet slova,
povyk, ryk a zpěv už není.
Nikdo nezaslechne znova,
co zničilo předurčení.“

***

Plameny ohně zatančily na přezkách sedel, na kování vědra, na zdobeném nákončí pochvy. Ona ale nic nevnímala. Nevnímala velký, temný stín, jenž měkké světlo vykouzilo za Mlynářovými zády. Neviděla, jak se stín pohybuje, když muž, jenž ho vrhal, sáhl pro sedlovou brašnu, aby vyndal měch, lněný vak a karchan s železnou trojnožkou.

Má Srpce z Bogoly, opakovala si v duchu. Co to pro mě znamená? Proč by mě to mělo trápit a proč je tak nutné, abych to věděla?

Ačkoliv netušila, kdo je Srpec z Bogoly, ani Měsíční havran, který ho zadržoval, v jednom si byla jistá. Že to pro ni nevěstí nic dobrého.

„Hoří modře,“ řekla zasněně, pohled upřený do ohně. „Je tady smrt.“

„Kdo by věřil takovým báchorám?“

„Hroby pokryl sněh.“

Mlynář si jen pohrdavě odfrknul a přičichl ke lněnému pytlíku, který držel ve své medvědí tlapě. „Proč po tobě Měsíční havran tak touží?“ zeptal se, aniž by se na ni podíval. Ta otázka byla určena spíše jemu samému než jeho zajatkyňi, a tak se podivil, když dívka opět promluvila.

„Myslím, že už mě dostal, Mlynáři,“ řekla prostě. „Tohle – tohle nejsem já,“ upřela oči na vodu zrcadlící se ve vědru po její pravici. „Něco se změnilo. Dívám se na sebe a nevzpomínám si. Ale vsadím se, že i kdybych neztratila paměť, stejně bych se v tom odrazu nepoznala.“

„Vzpomeneš si. Když ne teď, tak Havran už ti paměť napraví. Svými vlastními léčebnými metodami.“

Kysele se ušklíbla. „Střes se, Mlynáři. Někdo mě hledá. Víím to. Cítím, že existuje člověk, který je schopen projet svět, jen aby mě našel. Věřím, že nepřestal hledat.“

„Snažíš se mi nahnat strach?“ zeptal se navenek ledabyle, přiložil na oheň další kus dřeva a postavil nad něj trojnožku s hrnkem.

„Sobě dodávám naději. Víím, že si jednou vzpomenu. Bojím se ale, že se mi to nebude líbit. Ani tobě by to nemuselo být milé.“

Vyhrnul si rukávy. Zúžila oči a pozorněji se zahleděla na symbol na jeho zápěstí, na koženém nátepníku rytý znak. Sklopená koňská hlava s vlající hřívou. A vysoko vzhůru se tyčící roh.

„Báchorky,“ zašeptala. „Přesto ti zápěstí chrání jednorozec.“ Přísahala by, že se usmál. Křivým a rychle skrytým zvlněním trů. Ne, musela se zmýlit. Byla to jen hra světla a stínu na jeho snědé tváři.

„Jednou jsem ho viděl. V poryvech větru zavlála bílá hříva, v burácení hromů znělo řehotání. Jednou jsem ho viděl a je jedno, jestli to byl jen sen.“

Skelný pohled nespouštěla z rytiny. „Možná jsem ho také kdysi spatřila. Kéž bych si uměla vzpomenout.“

Jednorozec. Proč mě to slovo pálí na jazyku i v duši? Nutila se přemýšlet, ale vždy, když už si myslela, že je na dosah poznání, myšlenka se před ní rozplynula. Pes honící se za vlastním ocasem...

„Víš, když za námi přišel pobočník Měsíčního havrana, byl jsem rád. Konečně změna, říkal jsem si. Havran možná jednou skutečně osvobodí náš ostrov od nadvlády morinckého císaře. Tím, že mu prokazují službu, jako bych se sám podílel na té záslužné činnosti. Mnohokrát jsem utracoval pro malicherné důvody svých klientů, tohle se ale zdálo být jako počin mého gusta. Vyšší zájem! Cítil jsem spoluúčast na osvobozování souostroví, které Havran se svým odbojem započal. Když mu pomůžu s jeho malým problémem s tváří veverka, jako bych skutečně přispíval k vyhnání Morinců z mé vlasti. Ale dívám se na tebe, a přestože vím, co jsi dokázala udělat mému kolegovi, přestože jsem tě viděl bojovat v Dabbarské bitce, nevidím hrozbu, která by mu mohla stát v cestě za porazením místodržícího a císařské armády. Kdybys neutratila pana Cibulku, nejspíš bych upustil od mého nadšení ze spolupráce s osvobozovatelem.“

Podle vůně poznala, že z měchu nalévá do ohřívané vody medovinu. „Co je to?“ kývla směrem ke lněnému sáčku.

„Byliny.“

„Budeme mít zajíce na bylinkách?“

„Používám je na všechno. Na uklidnění, na povzbuzení před tím, než si to s někým rozdám – ať už je tím myšleno cokoli.“ Z vaku vysypal mnoho malých, zauzlovaných pytlíčků. „Jedna unce

a pět skrupulí pepře. Hmm... Nemám s sebou váhy, takže od oka.“ Nabral hrst drčeného prášku a hodil ho do hrnku. „Tři unce baldrjánu, protože ten nikdy neuškodí. Kopytníku, toho málo... a už nám to tu voní.“ Stodolu zaplnil pach kafrové masti. „Bukvice lékařská, ta je na všechno,“ zašátral medvědí rukou v prázdném lněném váčku. „Ale už došla, takže se budeme muset obejít bez ní. Vynahradí nám to drachma výtažku z... co je tohle?“ přibyla do lektvaru další složka. Pak hrnek opatrně odstavil a přes plátno přecedil do kravského rohu, který opřel o sedlovou brašnu. „Kravský roh má zesilovat účinky,“ vysvětlil na její tázavý pohled.

Udiveně zvedla obočí. „Tomuhle věříš? Už né babské povídačky?“

Neodpověděl. Pomalu k ní přešel, rozvázal jí ruce, opětovně jí je svázal zepředu, pak se na ni výmluvně zadíval. Věděl, že nemusí nic říkat. „Vypij to,“ podal jí roh a sáhnul pro odloženého zajíce.

Podezřívavě se na něj zahleděla.

„Ale prosím tě. Já tě nechci zabít. Nanejvýš tak předat k zabití. Pokud se ale pokusíš utéct, stane se z toho otázka mé cti. Tehdy kašlu na peníze.“

„Co to má se mnou udělat?“ nejistě k lektvaru přičichla.

„Je to na všechno, stačí si vybrat. Bolest hlavy?“ zeptal se.

Přikývla.

„Žaludek jak na vodě?“

Opět slabé přikývnutí.

„Tak vidíš. Třeba ti to ulehčí od bolesti. Třeba ti to zlepší náladu a uvolní mysl. Třeba ti to pomůže objevit pravdu.“

„Chceš, abych si vzpomněla?“

Mlynář se smutně ušklíbl. „Nechci. Ale jen pokud budeš vědět, kdo je Srpec z Bogoly, půjdeš se mnou za Havranem bez zbytečných problémů.“